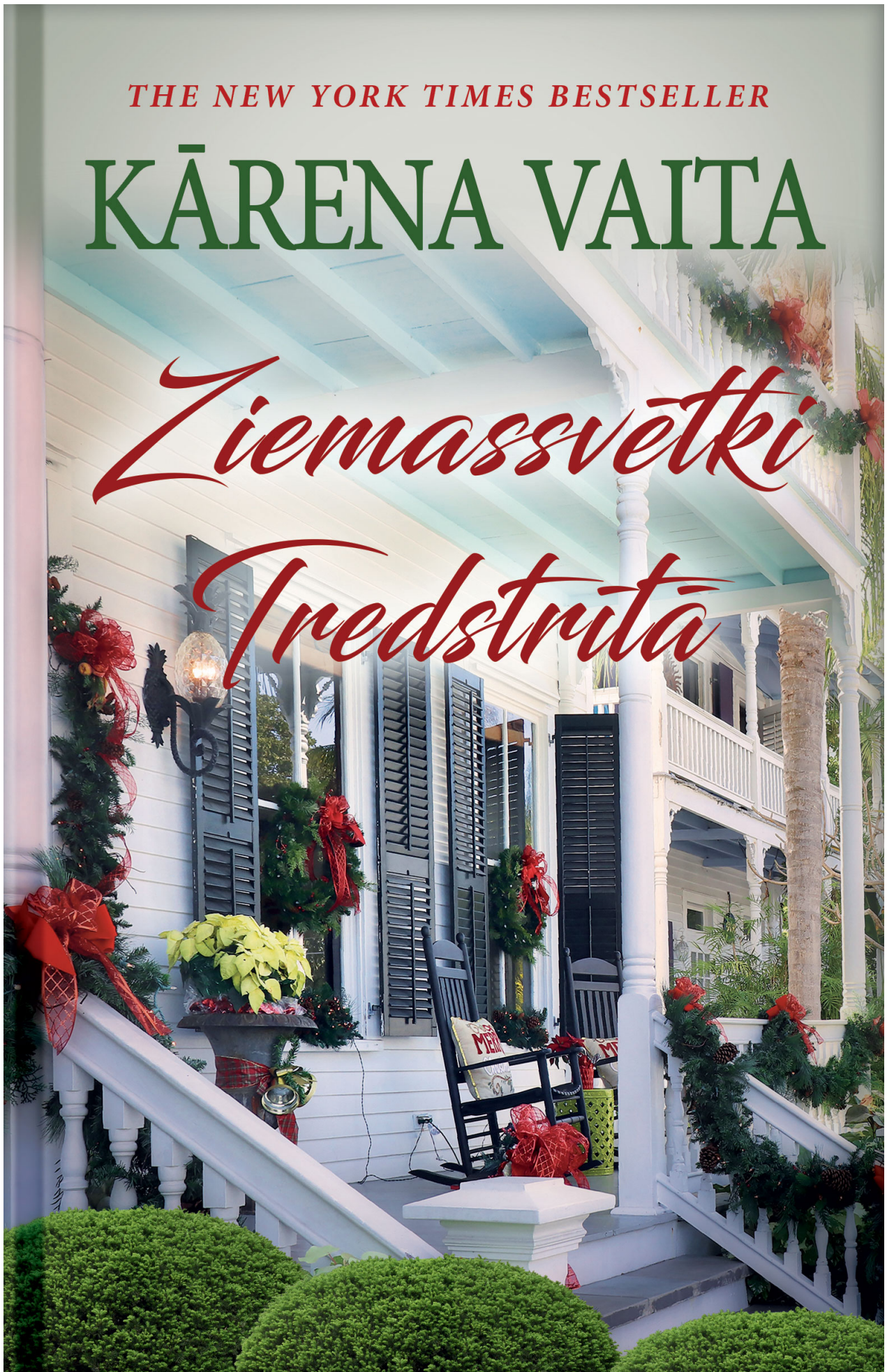

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KÄRENA VAITA

Ziemassvētki

Tredstrita

KĀRENA VAITA

Ziemassvētki

Tredstrūtā

KAREN WHITE

*The
Christmas Spirits
on Tradd Street*

KĀRENA VAITA

*Ziemassvētki
Tredstritā*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Va 180

Copyright © 2019 by Harley House Books, LLC
Readers Guide Copyright © by Penguin Random House LLC
This edition published by arrangement with **Berkley**, an
imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin
Random House LLC.

Kārenas Vaitas romāna "Ziemassvētki Tredstrītā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © Meagan Marchant/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-039-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

*Īstajam Ričam Kobiltam, kurš ļauj man
izmantot viņa vārdu un kurš patiesībā
valkā bikšu siksnu.*

Pateicības

Esmu milzīgi pateicīga savai redaktorei Sindijai Hvangai un pārējiem fantastiskajiem cilvēkiem *Penguin Random House* izdevniecībā, kuru entuziasms un aizrautība visos posmos, kas nepieciešami, lai aizdabātu grāmatu līdz lasītājiem, tiek augstu novērtēta. Es nespētu to izdarīt bez jums!

Kā allaž paldies manām pirmajām lasītājām Sūzanai Krendelai un Vendijai Vaksai par to, ka viņas laipni izlasa ikvienu manis uzrakstīto vārdu un pastāvīgi izaicina mani kļūt par labāku rakstnieci. Paldies par jūsu draudzību.

Un milzīgs paldies Džeimsam del Greko, sertificētam medbrālim un medicīnas zinātņu maģistram mūsu zinībās, par atļauju izmantot savu vārdu vienam no maniem mīļākajiem jaunajiem tēliem šajā grāmatā. Jūs uzvarējāt loterijā un bijāt tik laipns, ka ļāvāt man padarīt jūs par vienu no varoņiem, kuru lasītāji neapšaubāmi iemīļos tikpat stipri kā es. Piezīme lasītājiem: visas rakstura iezīmes (izņemot ārējo izskatu) ir izdomātas un autores iztēles auglis.

Un visbeidzot, bet noteikti ne mazsvarīgāk – paldies maniem lasītājiem, kuri ir iemīlējuši Melāniju un Džeku, un pārejos tēlus, kas apdzīvo Tredstrītas sērijas romānus. Sākotnēji bija paredzēts, ka sērija sastāvēs tikai no divām grāmatām, taču jūs mani iedvesmojāt palielināt šo skaitli līdz septiņām. Jā, pēc šīs būs vēl viena! Pierakstieties jaunumu saņemšanai vietnē *karen-white.com*, lai neko nepalaistu garām.

Pirmā nodaļa

Baznīcas smaiļu dūmakainie silueti iezīmējās Čārlstonas tumši zilajās rīta debesīs, ļaudami saprast, kāpēc to dēvē par Svēto pilsētu. Robainais apvārsnis rītausmā ir pazīstams skats agrajiem putniņiem, kuri izbauda atelpas brīdi no vasaras svelmes un mitruma vai novērtē saullēkta skaistumu pāri Kūperas upes tiltam, vai grib ieklausīties to neskaitāmo kukaiņu un putnu sisināšanā un saucienos, kas apdzīvo mūsu pasaules stūrīti.

Citi, piemēram, es, mostas agri tikai tāpēc, lai saisinātu nakti un noklusinātu nemierīgo miroņu slepenos soļus, kad tie staigā apkārt tumšākajā laikā starp saulrietu un saullēktu.

Es gulēju uz sāniem, un Džeka roka bija sargājot aplikta man ap vidu, bet mana plauksta iegrimusi mīkstajā vilnā uz Ģenerāļa Lī vēdera. Viņa krākšana un mana vīra klusā elpošana bija vienīgās skaņas vecajā mājā, lai arī tajā šobrīd dzīvoja divi pieaugušie, trīs suņi, pusaugu meitene un divdesmit mēnešus veci dviņi. Es nekad nerēķināju klāt arī neskaitāmos garus, kas miermīlīgi klīda pa

vecās mājas plašajiem gaitenjiem. Dažu pēdējo gadu laikā biju atbrīvojusies no mazāk jaukajiem un izlīgusi ar pārējiem, kuri bija mierā ar eksistēšanu mums līdzās.

Tas arī bija mani pamodinājis. Klusums. Nē, tā nebija taisnība. Tas bija kaut kas vairāk par skaņu trūkumu. Tas bija kaut kas līdzīgs aizturētai elpai starp mēlītes nospiešanu un lodes izlidošanu.

Uzmanīdamās, lai nepamodinātu Džeku vai Ģenerāli Lī, es lēnām atbrīvojos no palagiem, noskatīdamās, kā Ģenerālis Lī ieņem manu pirmītējo vietu līdzās Džekam. Džeks tikpat kā neizkustējās, un kādu brīdi es apsvēru, vai man nevajadzētu justies apvainotai. Paņēmu savu viedtālruni un izslēdzu modinātāju, kas bija uzlikts uz pulksten pieciem – ievērodama, ka tagad ir četri un četrdesmit sešas minūtes, – un tad šķērsoju istabu, lai pieietu pie sava vecmodīgā modinātāja, kuru biju paturējusi katram gadījumam. Džeks man bija licis atbrīvoties no vēl diviem, kurus es agrāk biju turējusi istabā. Viņš man pārmeta, ka es katru rītu cenšoties pamodināt miroņus. It kā man vajadzētu censties, lai to izdarītu.

Jau kopš agras bērnības mirušo gari mēģināja ar mani sarunāties, iesaistīt mani savos nepabeigtajos darbos. Es atradu iespējas – lielākoties dungojot kādu ABBA dziesmu, – lai kaut cik veiksmīgi nomāktu viņu balsis, taču reizi pa reizei viena balss kļuva skaļāka par pārējām. Lielākoties tāpēc, ka gars kļiedza man ausī vai grūda mani lejā pa kāpnēm, neļaujot man viņu ignorēt, lai cik ļoti es to vēlētos.

Aiztaustījos līdz vannas istabai, izmantojot telefona lukturīša gaismu, un mēmi lādēju savu pusmāsu Džeinu un labāko draudzeni doktoru Sofiju Vollenu-Arasi, kuru

dēļ man tagad nācās klist apkārt pirms saullēkta. Viņas bija apņēmušās dabūt mani formā pēc dvīņu Juniora (jeb Džeka Juniora) un Sāras piedzimšanas. Pie tā piederēja manis barošana ar ēdienu, ko es nedotu pat savam sunim – lai arī biju to izmēģinājusi, bet viņš novērsās un aizsoļoja projām, – un nepieciešamība doties skriet teju vai katru rītu.

Lai arī es drīzāk biju rikšotāja nekā skrējēja, šī nodarbe prasīja daudz enerģijas, ko nespēja sagādāt ar pūdercukuru apbirdinātie virtuļi – vismaz tā apgalvoja Sofija –, un lika man svīst vairāk, nekā es uzskatīju par nepieciešamu, it īpaši mitrajās vasaras mēnešos, kad noliekšanās, lai sasietu kurpju auklas, lika sviedru lāsītēm pilēt lejup pa manu seju un kaklu.

Tik tikko pamodusies, es uzrāvu mugurā skriešanas bikses, kuras Nola man bija uzdāvinājusi pēdējā dzimšanas dienā, sacīdama, ka tās pildot divējādu funkciju, jo esot modernas un funkcionālas, savelkot visu lieko un liekot pēcpusei izskatīties tā, it kā tā piederētu rūdītai skrējējai. Mēģināju iestāstīt Džeinai un Sofijai, ka šīs brīnumbikses padara pašu skriešanu nevajadzīgu, taču viņas tikai blenza uz mani, acis nemirkšķinādamas, un tad atgriezās pie savas sarunas par labāka laika uzrādīšanu nākamajā Tilta skrējienā, kas bija paredzēts pavasarī.

Uz pirkstgaliem iegāju atpakaļ guļamistabā un, pastiepdama lejup sporta krekla apakšmalu, ievēroju, ka tas ir uzvilīts otrādi. Pie gultas es apstājos, lai palūktos uz Džeku, kurš bija mans vīrs nepilnus divus gadus. Mana sirds izpildīja to pašu nelielo salto, ko katru reizi kopš manas pirmās tikšanās ar dokumentālo kriminālromānu autoru Džeku Trenholmu. Toreiz biju domājusi, ka viņš ir

pārāk izskatīgs, pārāk apburošs, pārāk pašapzinīgs un mazliet par daudz kaitinošs, lai kļūtu par kaut ko vairāk nekā tikai cilvēku, ko apbrīnot no attāluma vai vismaz nepieļaut par tuvu. Laimīgā kārtā viņš tam nepiekrita.

Mans skatiens aizklida līdz mazuļu videomonitoram, ko mēs turējām uz naktsгалdiņa. Sāra glīti gulēja uz sāniem, pabāzusi padusē rotaļu zaķīti – Sofijas dāvanu –, kamēr pārējās mīkstās rotaļlietas bija saliktas gultiņā noteiktā kārtībā, kuru saprata tikai Sāra – un arī es. Man bija nācies paskaidrot Džekam, ka dzīvnieki ir sakārtoti pēc kažoka rakstiem un krāsām, no gaišākās līdz tumšākajai. Esmu pārliecināta, ka biju rikojusies tieši tāpat, būdama bērns, jo sapratu, ka pasaulē kārtībai ir liela nozīme.

Blakus gultiņā Sāras dvīņubrālis Junioris gulēja uz muguras, izmetājis rokas un kājas dažādos leņķos, kamēr viņa mīkstās rotaļlietas un iemīļotā putojamā slotiņa – pat es nespēju izskaidrot viņa pieķeršanos šim konkrētajam virtuves piederumam – bija nekārtīgi izmētātas apkārt bērna sīkajam ķermenītim. Mani pirksti ieniezējās, un man nācās domās atkārtot dziesmas "Dancing Queen" vārdus no beigām līdz sākumam, lai nedotos uz bērnistabu, nesakārtotu mantiņas, nenovietotu savu mazo puišīti gultiņas stūrī un neapsegtu viņu ar segu.

Tā bija prasme, kuru es biju apguvusi, pateicoties Džeinai. Viņa bija profesionāla aukle, kas nozīmēja – droši vien –, ka viņa zināja labāk, un Džeina bija apgalvojusi, ka mana vēlme ieviest visur kārtību jau robežojas ar obsesīvi kompulsīviem traucējumiem un neatstāj vislabāko iespaidu uz bērniem. Manai kārtības mīlestībai nebija ne vainas, jo tā bija man palīdzējusi izdzīvot bērnību ar

tēvu alkoholiķi un klāt neesošu māti, taču es pārāk milēju savus bērnus, lai pilnībā noraidītu Džeinas apgalvojumus.

Tomēr es negrasījos likt malā savu marķēšanas pistoli un biju rikojusies proaktīvi, paslēpdama to, lai tā "nenozustu", kā to bija izdarījušas divas iepriekšējās.

Nolūkojoties uz abiem burvīgajiem bērniņiem monitoros, mana sirds atkal salēcās, uz mirkli atstājot mani bez elpas, kamēr es prātoju, cik ļoti man ir paveicies, atrodot Džeku – vai, kā viņš apgalvoja, ļaujot viņam mani atrast, – un tad tiekot pie abiem šiem skaistajiem bērniem. Patīkams papildu bonuss šajā vienādojumā bija Džeka sešpadsmitgadīgā meita Nola, kuru es milēju gluži kā pašas bērnu, par spīti tam, ka viņa bija parūpējusies, lai no virtuves pazustu manas trīs iemīļotākās pārtikas grupas – cukurs, ogļhidrāti un šokolāde.

– Labrīt, skaistulīt, – Džeks nomurmināja, un mani uzlūkoja divas miegainais tumši zilas acis. Ģenerālis Lī izdvesa ņurdošu krācienu. – Iesi uz darbu?

Pirms apprecēšanās es vienmēr cēlos pirms saullēkta, lai būtu pirmā, kas ienāks Hendersonu nekustamo īpašumu aģentūras birojā Broudstrītā. Taču nu man bija iemesls ilgāk uzkavēties gultā, un viņš tur gulēja un izskatījās daudz kārdinošāk par skrējieni pa Čārlstonas ielām. Protams, arī iespēja pavadīt nakti kazemātā vecajā biržas ēkā likās kārdinošāka par skrējieni, un tomēr.

– Vēl ne. Satiekos ar Džeinu, lai ietu skriet. – Nostājos pie gultas un pieliecos, lai uzspiestu skūpstu Džekam uz lūpām. Pakavējos pie tām pietiekami ilgi, lai palūkotos, vai viņš nedod kādu zīmi, ka vēlētos redzēt mani ierāpjamies atpakaļ gultā. Taču Džeka acis atkal aizvērās, un

viņš piespieda Ģenerāli Lī sev tuvāk, liekot man sajust savādu skaudību.

Klusītēm aizvēru guļamistabas durvis un apstājos augšstāva vestibilā ieklausīdamās. Pat vecā sienas pulksteņa tikšķi likās apslāpēti, it kā skaņu aizžņaugtu kāda neredzama roka. Kāda gaidoša būtne. Nakts gaismiņas, kas bija izvietotas gaitenī – atmiņas par Džeinas uzturēšanos šeit un piekāpšanās viņas bailēm no tumsas un visa tā, kas tajā slēpās, – ļāva man skaidri saskatīt Nolas guļamistaba aizvērtās durvis.

Viņa gulēja viesu guļamistabā, jo uzreiz pēc dvīņu pirmās dzimšanas dienas ballītes martā es biju nolēmusi, ka Nolas guļamistabu vajag izremontēt. Sajutos mazliet vainīga, dodoties tai garām uz kāpņu pusi, kad iedomājos par tumšo siluetu, ko es biju redzējusi Nolas guļamistabas logā fotogrāfijā, kuru bija uzņēmusi viena no Sofijas studentēm, Megana Bleka. Viņa raka laukā nesen atklāto ūdens rezervuāru iekšpagalmā, uzņēma fotogrāfiju un parādīja to man un Džekam. Mēs abi redzējām tumšo vīrieša apveidu vecmodīgās drēbēs ar kaut ko līdzīgu rotaslietai rokās. Taču es biju vienīgā, kas ievēroja seju Nolas logā.

Tā kā nesen biju tikusi galā ar kādu īpaši nejauku un atriebīgu garu Džeinas mājā Dienvidbaterijas ielā, es vēl nespēju saņemt spēkus, lai ķertos pie nākamā. Par spīti solījumiem būt atklātiem un godīgiem vienam pret otru, es nebiju to atklājusi Džekam, cenzdamās sev iestāstīt, ka ieminēšos par to, tiklīdz uzskatišu, ka esmu garīgi sagatavojusies. Tas bija noticis pirms astoņiem mēnešiem, un vienīgais, ko es biju izdarījusi, bija Nolas pārvietošana uz